

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

22 декември 2010 година *

По съединени дела C-444/09 и C-456/09

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 234 ЕО от Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 3 de A Coruña (Испания) и Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 3 de Pontevedra (Испания), с актове от 30 октомври и 12 ноември 2009 г., постъпили в Съда съответно на 16 и 23 ноември 2009 г., в рамките на производство по дела

Rosa María Gavieiro Gavieiro (C-444/09),

Ana María Iglesias Torres (C-456/09)

срещу

Consellería de Educación e Ordenación Universitaria de la Xunta de Galicia,

* Език на производството: испански.

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н J.N. Cunha Rodrigues, председател на състав, г-н Ал. Арабаджиев, г-н А. Rosas, г-н U. Lõhmus и г-н А. Ó Caoimh (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Iglesias Torres, от адв. M. Costas Otero, abogada,

— за Consellería de Educación e Ordenación Universitaria de la Xunta de Galicia,
от адв. A. López Miño, в качеството на представител,

— за испанското правителство, от г-н J. Rodríguez Cárcamo, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н M. van Beek и г-н G. Valero Jordana, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на клауза 4 от Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г. (наричано по-нататък „Рамковото споразумение“), което се съдържа в приложение към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).
- 2 Запитванията са отправени в рамките на спорове между г-жа Gavieiro Gavieiro и г-жа Iglesias Torres и Consellería de Educación e Ordenación de la Xunta de Galicia (Министерство на образованието и на университетите от правителството на автономна област Галиция, наричано по-нататък „Consellería“) по повод отказа на последното да предостави с обратно действие допълнителни възнаграждания за всеки три години прослужено време.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

- 3 Съгласно член 1 от Директива 1999/70 тя има за цел „да въведе в действие рамковото споразумение [...], сключено [...] между общите междуотраслови организации (CES, UNICE и CEEP), съдържащо се в приложение към нея“.
- 4 Съгласно член 2, първа и трета алинея от същата директива:

„Държавите членки въвеждат в сила закони, подзаконови и административни разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива най-късно до 10 юли 2001 г. или осигуряват, най-късно до тази дата, социалните партньори да са въвели необходимите мерки чрез споразумение, като от държавите членки се изисква да предприемат всички необходими мерки, които им позволяват да могат по всяко време да гарантират постигането на наложените от настоящата директива резултати. Те незабавно информират Комисията за това.

[...]

Когато държавите членки приемат разпоредбите, посочени в [първата алинея], те съдържат позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите членки“.

5 По силата на член 3 от Директива 1999/70 тя влиза в сила на 10 юли 1999 г., датата на публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейските общности*.

6 Съгласно клауза 1 от рамковото споразумение то:

„[...] има за цел:

а) да подобри качеството на срочната работа чрез гарантиране прилагането на принципа на [недопускане на] недискриминация;

б) да създаде рамка за предотвратяване на злоупотребата, която произтича от използването на последователни срочни трудови договори или правоотношения“.

7 Клауза 2, точка 1 от рамковото споразумение има следното съдържание:

„Настоящото споразумение се прилага за работници на срочни трудови договори, които имат трудов договор или трудово правоотношение, определени от закон, колективен трудов договор или практика във всяка държава членка“.

8 Съгласно определението, съдържащо се в клауза 3, точка 1 от рамковото споразумение, работник на срочен трудов договор е „лице, което има трудов договор или правоотношение, сключени директно между работодателя и работника, където изтичането на срока на трудовия договор или правоотношение е обусловено от обективни условия, такива като достигане на определена дата, завършване на специфична задача или настъпване на [определено събитие]“.

9 В клауза 4 от рамковото споразумение, озаглавена „Принцип на [недопускане на] дискриминация“, в точки 1 и 4 се предвижда:

„1. По отношение на условията за наемане на работа, работниците на срочни трудови договори не се третират по по-неблагоприятен начин спрямо [работници на трудов договор за неопределено време, които се намират в сходно положение], само защото имат срочен договор или правоотношение, освен ако различното третиране не е оправдано от обективни причини.

[...]

4. Критериите за прослужено време, свързани с определени условия за наемане на работа, са същите за работниците на срочни трудови договори, както и за [работници на трудов договор за неопределено време], освен когато различните критерии за прослужено време са оправдани по обективни причини“.

Национална правна уредба

10 С член 149, параграф 1, точка 18 от испанската конституция (наричана по-нататък „Конституцията“) на испанската държава се предоставя изключителна компетентност във връзка с основните положения в правния режим на служителите на публичната администрация и статута на държавните служители.

11 По силата на член 4 от Закона за държавните служители, одобрен с Декрет 315/1964 (Decreto 315/1964, por el que se aprueba la Ley articulada de funcionarios

civiles del Estado) от 7 февруари 1964 г. (BOE № 40, от 15 февруари 1964 г., стр. 2045, наричан по-нататък „LFCE“), държавни служители, назначени за неопределено време, са лицата, които по силата на официално назначение заемат постоянни длъжности от съответния щат и получават фиксирани възнаграждения или добавки от общия държавен бюджет за персонала.

- 12 Член 5, параграф 2 от LFCE гласи, че временно наети държавни служители са лицата, които поради необходимост или спешност са назначени на длъжност, на която трябва да се назначат държавни служители за неопределено време, до назначаването на такива служители.
- 13 В съответствие с член 104, параграф 3 от LFCE временно наетите държавни служители получават заплата, която съответства на органа, в който се намира заетата длъжност.
- 14 Член 105 от LFCE предвижда, че за временно наетите държавни служители се прилага по аналогия и доколкото съответства на естеството на трудовото им правоотношение общият статут на държавните служители, с изключение на правото на постоянна заетост, на някои нива на възнаграждение и на пенсионния режим на държавната служба.
- 15 Разпоредбите на LFCE са възпроизведени в законите за бюджета на автономна област Галиция за 2003—2007 г., в които се предвижда, че за разлика от назначените за неопределено време държавни служители, временно наетите държавни служители нямат право да получават допълнителните възнаграждения, които се предоставят на всеки три години. Последните се отпускат за всеки тригодишен период прослужено време.

16 По силата на предоставената ѝ с член 149, параграф 1, точка 18 от Конституцията изключителна компетентност испанската държава приема Закон 7/2007 за основния статут на административните служители (Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público) от 12 април 2007 г. (BOE № 89 от 13 април 2007 г., стр. 16270, наричан по-нататък „ЛЕВЕР“).

17 В съответствие с член 2, параграф 1 от ЛЕВЕР последният се прилага за държавните служители и при наличие на необходимите за това условия, за договорно наетите служители, работещи по-специално в административните служби на автономните области.

18 Текстът на член 8 от ЛЕВЕР гласи следното:

„1. Административни служители са лицата, които заемат платена длъжност в службите на публичната администрация и действат в обществена полза.

2. Административните служители са разпределени в следните категории:

а) Държавни служители, назначени за неопределено време.

б) Временно наети държавни служители.

в) Договорно наети служители, в това число постоянен персонал, срочно или безсрочно нает персонал.

г) Помощен персонал“.

- 19 Дефиницията за държавни служители, назначени за неопределено време, и за временно наети държавни служители в членове 9 и 10 от LEBEP е същата като в LFCE.
- 20 С член 25 от LEBEP, озаглавен „Възнаграждение на временно наетите държавни служители“, приложимият дотогава режим, отнасящ се до допълнителните възнаграждения, предоставяни на всеки три години, се изменя, като в параграф 2 от същия се посочва, че „се признава правото на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, съответстващо на осъществяваната преди влизане в сила на [посочения закон] служба, което поражда правно действие по отношение на възнагражденията от влизане в сила на същия“.
- 21 LEBEP, с който се отменят член 5, параграф 2, членове 104 и 105 от LFCE, влиза в сила на 13 май 2007 г.
- 22 В приложение на член 25, параграф 2 от LEBEP Consellería установява правилата относно служебното признаване на правото на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време на временно наетите държавни служители, които имат качеството на преподаватели в автономна област Галиция.
- 23 В член 27, параграф 1, буква а) от Закона за финансовия и бюджетен режим на Галиция, одобрен със Законодателен декрет 1/1999 (Decreto legislativo 1/1999, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Régimen Financiero y presupuestario de Galicia) от 7 октомври 1999 г. (BOE № 293 от 8 декември 1999 г., стр. 42303), се предвижда, че правата, съдържащи парично задължение, се погасяват в 5-годишен срок.

Споровете в главното производство и преюдициалните въпроси

Дело C-444/09

- 24 Г-жа Gavieiro Gavieiro, която към датата на подаване на своята жалба в главното производство е назначена от Consellería за държавен служител в изпитателен срок, от 1994 г. до 2007 г. работи като учител по заместване в различни учебни заведения в Галиция общо за период от 9 години, 2 месеца и 17 дни.
- 25 След влизането в сила на LEBEP Consellería признава на г-жа Gavieiro Gavieiro правото да получи, считано от 13 май 2007 г., допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, тъй като от девет години заема длъжност в автономна област Галиция.
- 26 На 14 ноември 2008 г. жалбоподателката в главното производство иска от Consellería да ѝ бъдат признати непогасените по давност права на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, а именно тези, които се отнасят за периода от ноември 2003 г. до 12 май 2007 г. и да ѝ бъдат изплатени съответните допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време. Това искане се основава на правото ѝ да бъде третирана по недискриминационен начин, предвидено в клауза 4 от Рамковото споразумение в съответствие с тълкуването на същото от Съда в Решение от 13 септември 2007 г. по дело Del Cerro Alonso (C-307/05, Сборник, стр. I-7109).
- 27 С решение от 5 март 2009 г. Consellería отхвърля посоченото искане, като приема, че LEBEP предоставя право на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време на временно наетите държавни служители, считано едва от 13 май 2007 г., на която дата този закон влиза в сила.

- 28 Г-жа Gavieiro Gavieiro подава жалба пред запитващата юрисдикция срещу въпросното решение за отказ, с която иска последното да бъде отменено и с обратното действие да ѝ бъде признато правото на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, което право тя твърди, че е придобила.
- 29 Тъй като счита, че за разрешаването на спора, с който е сезиран, е необходимо тълкуване на Рамковото споразумение, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 3 de A Coruña решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Какво означава изразът „различни [...] критерии за прослужено време“, съдържащ се в клауза 4, точка 4 от Рамковото споразумение [приложено към] Директива 1999/70/ЕО и дали сам по себе си временният характер на служебното правоотношение на някои административни служители е „обективна причина“, обосноваваща разлика в третирането при изплащането на допълнителни възнаграждения за прослужено време?“

Дело C-456/09

- 30 Г-жа Iglesias Torres, понастоящем назначена за неопределено време от Consellería като държавен служител от учителския състав на официалните езикови училища на автономна област Галиция, от 1994 г. до 13 май 2007 г. работи като учител по заместване за Consellería в различни учебни заведения в Галиция, общо за период от девет години.
- 31 След влизане в сила на ЛЕВЕР на 23 април 2009 г. г-жа Iglesias Torres отправя искане да ѝ бъде признато правото да получи възнаграждението, съответстващо на разликата между полученото от нея и това, което е трябвало да ѝ бъде изплатено на основание на придобитото от нея в периода преди влизане в сила на това право на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време.

- 32 С решение от 13 май 2009 г., прието по силата на правомощията, които са му делегирани от *Conselleiro*, директорът по образованието и университетите на провинция Луго отхвърля посоченото искане.
- 33 Г-жа *Iglesias Torres* подава жалба пред запитващата юрисдикция срещу решението за отказ, чиято цел е последното да бъде отменено и да бъде признато с обратно действие право на допълнително възнаграждение за всеки три години прослужено време, което твърди, че е придобила. В това отношение тя се основава на клауза 4 от Рамковото споразумение по начина, по който Съдът я тълкува в Решение по дело *Del Cerro Alonso*, посочено по-горе.
- 34 Тъй като има съмнения относно тълкуването на Рамковото споразумение с оглед на практиката на Съда, *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 3 de Pontevedra* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Приложима ли е Директива 1999/70/ЕО по отношение на временно наетия персонал в автономна област Галиция?
- 2) Възможно ли е член 25, параграф 2 от [ЛЕВЕР] да се разглежда като национална мярка за транспониране на тази директива, при положение че този закон по никакъв начин не се позовава на общностната правна уредба?
- 3) При утвърдителен отговор на втория въпрос, трябва ли задължително да се приеме, че член 25, параграф 2 от ЛЕВЕР е националната мярка за транспониране, за която се отнася точка 4 от диспозитива на Решение на Съда от 15 април 2008 г. по дело *Impact* (C-268/06, Сборник, стр. I-2483), или испанската държава е длъжна да придаде обратно действие само на правните последици, свързани с възнаграждението, произтичащи от признатото от тази държава в приложение на Директивата право на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време?

- 4) При отрицателен отговор на втория въпрос, има ли в случая Директива 1999/70/ЕО непосредствено действие по смисъла на Решение по дело [...] Del Cerro [Alonso, посочено по-горе]?”.
- 35 Предвид връзката между двете дела в главното производство те следва да бъдат съединени за целите на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос по дело C-456/09

- 36 С първия си въпрос по дело C-456/09 запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член на временно наетия персонал в автономна област Галиция като жалбоподателката по главното производство попада в обхвата на действие на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение по отношение на лицата.
- 37 Всички заинтересовани страни, които са представили становища пред Съда, считат, че на този въпрос следва да се отговори утвърдително.
- 38 В това отношение следва да се напомни, че Съдът вече е постановил, че както от текста на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение, така и от структурата и целта на последните следва, че предназначението на предвидените в тях разпоредби е да се прилагат за срочните трудови договори и правоотношения с администрациите и други публичноправни образувания (Решение от 4 юли 2006 г. по дело Adeneler и др., C-212/04, Recueil, стр. I-6057, точки 54—57, Решение от 7 септември 2006 г. по дело Marrosu и Sardino, C-53/04, Recueil,

стр. I-7213, точки 40–43, Решение по дело Vassallo, C-180/04, Recueil, стр. I-7251, точки 32–35, както и Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 25).

39. Всъщност, както е видно от клауза 2, точка 1 от Рамковото споразумение, неговият обхват на действие по отношение на лицата е очертан широко, като най-общо включва „работниците на срочни трудови договори, които работят по трудов договор или трудово правоотношение, така както са определени от закона, от колективните трудови договори или от установената практика във всяка една държава членка“ (вж. Решение по дело Adeneler и др., посочено по-горе, точка 56, Решение от 23 април 2009 г. по дело Angelidaki и др., C-378/07—C-380/07, Сборник, стр. I-3071, точка 114, както и Решение от 24 юни 2010 г. по дело Sorge, C-98/09, Сборник, стр. I-5837, точка 30).
40. Определението на понятието „работник на срочен трудов договор“ по смисъла на Рамковото споразумение, установено в клауза 3, точка 1 от същото, обхваща всички работници, без да прави разграничение в зависимост от това дали работодателят, с когото те са обвързани, е в публичния или в частния сектор (Решение по дело Adeneler и др., посочено по-горе, точка 56).
41. Освен това, като се има предвид значението на принципите за равно третиране и за недопускане на дискриминация, които са част от общите принципи на правото на Съюза за гарантиране на работниците на срочен трудов договор на същите предимства като запазените за работниците на трудов договор за неопределено време, които се намират в сходно положение, освен ако различното третиране не е обосновано от обективни причини, на разпоредбите, предвидени в Директива 1999/70 и в Рамковото споразумение, трябва да се признае общо действие, доколкото те представляват особено важни правила на социалното право на Съюза, от които всеки работник трябва да може да се възползва в качеството им на минимални изисквания за закрила (Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 27).
42. Следователно Директива 1999/70 и рамковото споразумение се прилагат за всички работници, полагащи труд срещу възнаграждение в рамките на възникнало с работодателя им срочно трудово правоотношение (Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 28).

- 43 Само по себе си обстоятелството, че дадена длъжност се определя като „държавна служба, предназначена да бъде заета от служители, назначени за неопределено време“ съгласно националното право или има някои характеристики на публичната служба на съответната държава членка, е ирелевантно в това отношение; в противен случай полезното действие на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение, както и еднаквото им прилагане в държавите членки, биха били сериозно застрашени, тъй като това би дало възможност на последните да лишат по собствено усмотрение определена категория лица от защитата, която се цели с тези актове от правото на Съюза (вж. Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 29).
- 44 След като е безспорно, че г-жа Iglesias Torres е работила повече от девет години в различни учебни заведения на автономна област Галиция в качеството си на временно нает държавен служител и също така, че главното производство се отнася до положението на назначените за неопределено време държавни служители, сравнено с това на временно наетите държавни служители, тя попада в обхвата на действие на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение по отношение на лицата.
- 45 Поради това на първия въпрос, поставен по дело C-456/09, следва да се отговори, че член на временно наетия персонал на автономна област Галиция като жалбоподателката в главното производство попада в обхвата на действие по отношение на лицата на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение.

По единствения въпрос, поставен по дело C-444/09

- 46 С единствения си въпрос по дело C-444/09 запитващата юрисдикция иска да установи по какъв начин следва да се тълкува съдържащият се в клауза 4, точка 4 от Рамковото споразумение израз „различни критерии за прослужено време“ и дали сам по себе си временният характер на служебното правоотношение на

някои административни служители е „обективна причина“ по смисъла на тази разпоредба, обосноваваща разлика в третирането при изплащането на допълнителни възнаграждения за прослужено време.

- 47 В самото начало следва да се напомни, че по смисъла на клауза 1, буква а) от Рамковото споразумение една от неговите цели е „да подобри качеството на срочната работа, като гарантира спазването на принципа на недискриминация“. Аналогично в третата алинея от преамбюла на Рамковото споразумение се уточнява, че то „илюстрира желанието на социалните партньори да създадат обща рамка за осигуряване на равно третиране на работниците на срочен трудов договор, като ги закриля срещу дискриминация“. Съображение 14 от Директива 1999/70 посочва в това отношение, че целта на това рамково споразумение по-специално е да се подобри качеството на срочната работа, като се определят минимални изисквания, така че да се гарантира прилагането на принципа на недопускане на дискриминация.
- 48 Рамковото споразумение, и по-специално клауза 4 от същото, има за цел да приложи принципа на недопускане на дискриминация спрямо работниците на срочен трудов договор, за да се попречи на работодателя да се възползва от подобно трудово правоотношение и да лиши тези работници от правата, признати на работниците на трудов договор за неопределено време (Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 37).
- 49 Според Съда предвид напомнените в предходните две точки цели, преследвани от Рамковото споразумение, клауза 4 от последното следва да се разбира като изразяваща принцип на социалното право на Съюза, който не може да се тълкува стеснително (вж. Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 38 и Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 114).
- 50 Доколкото в рамките на спор относно правото на временно наетите държавни служители на допълнително възнаграждение за прослужено време запитващата юрисдикция иска тълкуване на съдържания се в клауза 4, точка 4 от Рамковото

споразумение израз „различни критерии за прослужено време“, следва да се отбележи, че Съдът вече е постановил, че допълнително възнаграждение за прослужено време, идентично на разглежданото в главното производство, чието получаване националното право запазва за назначените за неопределено време държавни служители в здравните заведения, с изключение на временно наетия персонал, попада в понятието „условия за наемане на работа“, предвидено в клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение (Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точки 47 и 48).

- 51 Както е видно от актовете за преюдициално запитване, до влизането в сила на ЛЕВЕР на 13 май 2007 г. правната уредба, приложима за персонала, работещ в службите на публичната администрация на автономна област Галиция, приета в съответствие с разпоредбите на LFCE, установява разлика в третирането, що се отнася до изплащането на допълнителни възнаграждения за всеки три години между членовете на персонала на тази автономна област. Тази разлика в третирането се определя не в зависимост от прослуженото време на последните, а от продължителността на служебното правоотношение с техния работодател. За разлика от назначените за неопределено време държавни служители, временно наетите държавни служители не се ползват от допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, независимо от продължителността на периода прослужени години.
- 52 При това положение, както правилно отбелязва Комисията, разлика в третирането като въведената с разглежданата в главното производство испанска правна уредба трябва да се анализира с оглед на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение.
- 53 Както следва от практиката на Съда във връзка с допълнителни възнаграждения за прослужено време като разглежданите в главното производство, работниците на срочни трудови договори не трябва да се третират по-неблагоприятно в сравнение с работниците на трудов договор за неопределено време, които се намират в сходно положение, без това да е обосновано от каквито и да било обективни причини (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Del Cerro Alonso, точки 42 и 47, както и Решение по дело Impact, точка 126).

54. Що се отнася до това дали сам по себе си временният характер на служебното правоотношение на някои административни служители може да бъде „обективна причина“ по смисъла на клауза 4 от Рамковото споразумение, следва да се напомни, както Съдът вече е постановил, че съдържащото се в точка 1 от тази клауза понятие „обективни причини“ трябва да се разбира в смисъл, че не допуска обосноваване на разлика в третирането между работниците на срочен трудов договор и работниците на трудов договор за неопределено време, с обстоятелството, че тази разлика е предвидена от обща и абстрактна национална норма като закон или колективен трудов договор (Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 57).
55. Посоченото понятие изисква разглежданото неравно третиране да бъде обосновано с наличието на точни и конкретни елементи, характеризиращи въпросното условие за наемане на работа в особения контекст, в който то се вписва, и въз основа на обективни и прозрачни критерии, за да се провери дали това неравно третиране отговаря на реална потребност, дали е годно за постигане на преследваната цел и дали е необходимо в това отношение (вж. Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точка 58). Посочените елементи могат да произтичат по-специално от конкретното естество на задачите, за чието изпълнение са сключени срочни трудови договори, и от присъщите характеристики на последните, или ако е необходимо, от преследването на легитимна цел, свързана със социалната политика на определена държава членка (вж., що се отнася до клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение, Решение по дело Del Cerro Alonso, посочено по-горе, точки 53 и 58; що се отнася до съдържащото се в клауза 5, точка 1, буква а) от същото рамково споразумение понятие „обективни причини“, Решение по дело Adeneleg и др., посочено по-горе, точки 69 и 70, както и Определение от 24 април 2009 г. по дело Koukou, C-519/08, точка 45).
56. За сметка на това позоваването единствено на временния характер на работата на персонала на публичната администрация не съответства на тези изисквания и следователно не може да представлява обективна причина по смисъла на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение.
57. Въсъщност разлика в третирането, що се отнася до условията за наемане на работа на работници на срочни трудови договори и работници на трудови договори

с неопределен срок, не може да бъде обоснована с критерий, който по общ и абстрактен начин се отнася до самата продължителност на работата. Да се признае, че единствено временният характер на дадено служебно правоотношение е достатъчен, за да обоснове такава разлика, би обезсмислило целите на Директива 1999/70 и на Рамковото споразумение, напомнени в точки 47 и 48 от настоящото решение. Вместо да подобри качеството на срочната работа и да насърчи равното третиране, което се цели както от Директива 1999/70, така и от Рамковото споразумение, използването на такъв критерий би означавало да се запази за дълго време положение, неблагоприятно за работниците на срочни трудови договори.

- 58 При това положение на поставения по дело C-444/09 единствен въпрос следва да се отговори, че допълнително възнаграждение за прослужено време като разглежданото в главното производство, доколкото представлява условие за наемане на работа, попада в приложното поле на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение, така че работниците на срочни трудови договори могат да се противопоставят на третиране, което с оглед на изплащането на това допълнително възнаграждение, без посоченото третиране да е обосновано от каквито и да било обективни причини, е по-неблагоприятно от това на работниците на трудови договори за неопределено време, които се намират в сходно положение. Единствено временният характер на служебното правоотношение на някои административни служители не може да представлява обективна причина по смисъла на тази клауза от Рамковото споразумение.

По втория въпрос по дело C-456/09

- 59 С втория си въпрос по дело C-456/09 запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали само по себе си обстоятелството, че национална мярка като член 25, параграф 2 от ЛЕВЕР по никакъв начин не се позовава на Директива 1999/70, изключва възможността тази мярка да се разглежда като мярка за транспониране на тази директива.

- 60 Consellería, испанското правителство и Комисията, за разлика от г-жа Iglesias Torres, посочват, че член 25, параграф 2 от ЛЕВЕР трябва да се разглежда като национална мярка за транспониране на Директива 1999/70, макар в мотивите на този закон да не се извършва позоваване на посочената директива, нито на каквато и да е правна уредба на Съюза.
- 61 В това отношение следва да се напомни, че в член 2, трета алинея от Директива 1999/70 се предвижда, че когато държавите членки приемат законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с тази директива, те съдържат позоваване на посочената директива или то се извършва при официалното им публикуване.
- 62 Когато в директива се предвижда изрично, че разпоредбите за транспонирането ѝ съдържат позоваване на същата или то се извършва при официалното им публикуване, във всички случаи е необходимо да се приеме конкретен акт за транспониране (вж. Решение от 18 декември 1997 г. по дело Комисия/Испания, C-361/95, Recueil, стр. I-7351, точка 15 и Решение от 29 октомври 2009 г. по дело Комисия/Полша, C-551/08, точка 23).
- 63 Макар да е вярно, че в рамките на иск за установяване на неизпълнение, предявен по силата на член 258 ДФЕС, държавите членки могат да бъдат осъдени за неизпълнение на задълженията си, произтичащи от член 2, трета алинея от Директива 1999/70, както правилно посочва Комисията, от това не следва непременно, че национална мярка, която не се позовава в мотивите си на съответната директива, не може да се счита за валидна мярка за транспониране на същата директива.
- 64 След като държавите членки са длъжни не само да транспонират формално директивите на Съюза в своя правен ред, но и да се уверят, че произтичащите от тези директиви за тях задължения се спазват изцяло и непрекъснато, не

може да се изключи възможността държава членка, която първоначално иска да транспонира директива и да се съобрази със задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, а след това в резултат по-специално на спорове пред националните юрисдикции или на иск, предявен от Комисията по силата на член 258 ДФЕС, да установи, че разпоредбите на вътрешното ѝ право не са транспонирани правилно или изцяло правото на Съюза и при това положение трябва да бъдат изменени.

- 65 В случая е безспорно, че въведеното с LEBER изменение на националната правна уредба е направено, когато в делото, по което е постановено Решение Del Cerro Alonso, посочено по-горе, отнасящо се до същото допълнително възнаграждение за всеки три години прослужено време като разглежданото в главното производство, се откроява разликата в третирането по отношение на правото на изплащане на такова допълнително възнаграждение между държавните служители, назначени за неопределено време, и персонала, временно нает от служба, която е част от публичната администрация на автономна област в Испания.
- 66 Макар националният съд, който единствено е компетентен да тълкува националното право, да е длъжен да провери в конкретния случай дали с оглед текста на член 25, параграф 2 от LEBER, на преследваната от него цел и на свързаните с приемането му обстоятелства тази разпоредба представлява мярка за транспониране на Директива 1999/70, само по себе си обстоятелството, че тя по никакъв начин не се позовава на тази директива, не изключва възможността тази мярка да се разглежда като такава.
- 67 При това положение на втория въпрос по дело C-456/09 следва да се отговори, че само по себе си обстоятелството, че национална разпоредба като член 25, параграф 2 от LEBER по никакъв начин не се позовава на Директива 1999/70, не изключва възможността тази разпоредба да се разглежда като национална мярка за транспониране на тази директива.

По четвъртия въпрос по дело C-456/09

- 68 След като, както е видно от отговора на поставения по дело C-444/09 въпрос, доколкото представлява условие за наемане на работа, допълнително възнаграждение за прослужено време като разглежданото в главното производство попада в приложното поле на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение, за да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, четвъртият въпрос по дело C-456/09 следва да се преформулира.
- 69 Въсщност с този въпрос посочената юрисдикция иска да установи по същество дали в спор като разглеждания в главното производство частноправни субекти могат да се позоват на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение пред национална юрисдикция, за да им бъде признато правото да се ползват от допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време за периода от изтичането на срока, предоставен на държавите членки за транспонирането на Директива 1999/70, до датата на влизане в сила на националния закон за транспониране на тази директива във вътрешното право на съответната държава членка.
- 70 В представените по дела C-444/09 и C-456/09 становища както Consellería, така и испанското правителство настояват, че е невъзможно частноправен субект да се основава на непосредственото действие на разпоредба от директива, при положение че тя е била предмет на национална мярка за транспониране във вътрешното право на съответната държава членка. Според испанското правителство, когато жалбоподателките в главното производство са подали жалбите си, Директива 1999/70 вече е била транспонирана в испанското право, което се отнася до изплащането на допълнителни възнаграждения за всеки три години, така че те черпят правата си от член 25 от ЛЕВЕР, а не от тази директива. Запазването на непосредственото действие на последната при обстоятелства като тези в главното производство би означавало да се постави под въпрос без никакво ограничение във времето ефективността на нормите на държавите членки, които въпреки че вече са транспонирали правилно съдържанието на директива във вътрешното право, са приети след изтичането на срока за транспониране.

- 71 Тези доводи обаче изглежда пренебрегват естеството на исканията, подадени от жалбоподателките в главните производства пред националния съд, и следователно не отчитат относимостта на поставения от запитващата юрисдикция четвърти въпрос по дело C-456/09, който се отнася до непосредственото действие на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение с оглед на споровете в главното производство.
- 72 Произтичащото от директива задължение за държавите членки да постигнат предвидения в нея резултат, както и задължението им по член 4, параграф 3 ДЕС да предприемат всички необходими мерки, общи или специални, за да осигурят изпълнението на това задължение, обвързва всички органи на държавите членки, включително — в рамките на тяхната компетентност — съдебните органи. Тези органи имат такива задължения включително, при наличието на необходимите за това условия, в качеството им на работодатели (Решение по дело *Imprast*, посочено по-горе точка 41, както и точка 85, и цитираната съдебна практика).
- 73 Когато е невъзможно националната правна уредба да бъде тълкувана и приложена по начин, съответстващ на изискванията на правото на Съюза, националните юрисдикции и административните органи имат задължението да го приложат в неговата цялост и да защитят правата, които то дава на частноправните субекти, като при необходимост оставят без приложение разпоредбите от вътрешното право, които са в противоречие с него (вж. в този смисъл Решение от 22 юни 1989 г. по дело *Costanzo*, 103/88, *Recueil*, стр. 1839, точка 33 и Решение от 14 октомври 2010 г. по дело *Fuß*, C-243/09, *Сборник*, стр. I-9849, точка 63).
- 74 В случая запитващата юрисдикция иска да установи дали клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение има непосредствено действие в рамките на два спора, които се отнасят до наети от автономна област Галиция учители по заместване, които до влизането в сила на *LEBER* и на внесеното от него изменение в *LFCE* не са се ползвали от правото на допълнителни възнаграждения за всеки три години, изплащани от тази автономна област, и искат това право да им бъде признато с обратно действие за периода от датата, на която изтича срокът, предоставен на държавите членки за транспонирането на Директива 1999/70, до

датата на влизане в сила на ЛЕВЕР, при спазване на относимите разпоредби на националното право, свързани с давността.

- 75 Тъй като принципът на ефективната съдебна защита представлява основен принцип на правото на Съюза, впрочем признат в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, при липсата на мярка, която правилно транспонира Директива 1999/70 в испанското право през посочения период, националните юрисдикции са длъжни да осигурят съдебната защита, която произтича за правните субекти от разпоредбите на правото на Съюза и да гарантират пълното им действие (вж. в този смисъл Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 42, както и точка 43, и цитираната съдебна практика).
- 76 От постоянната съдебна практика следва, че във всички случаи, когато с оглед на тяхното съдържание разпоредбите на една директива са безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти имат основание да се позоват на тях срещу държавата, по-специално в качеството ѝ на работодател (вж. в този смисъл по-специално, Решение от 26 февруари 1986 г. по дело Marshall, 152/84, Recueil, стр. 723, точки 46 и 49, Решение от 20 март 2003 г. по дело Kutz-Bauer, C-187/00, Recueil, стр. I-2741, точки 69 и 71, както и Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 57).
- 77 Съдът вече е постановил, че е допустимо тази съдебна практика да се приложи по отношение на споразумения, които подобно на Рамковото споразумение са плод на диалог, проведен на основание член 155, параграф 1 ДФЕС, между социалните партньори на равнището на Съюза и които в съответствие с параграф 2 от същия член се въвеждат чрез директива на Съвета на Европейския съюз, като представляват неразделна част от нея (Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 58).
- 78 Клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение съдържа обща и недвусмислена забрана за всяка разлика в третирането на работници на срочен трудов договор по отношение на условията за наемане на работа, която не се обосновава от обективни причини. Следователно съдържанието ѝ изглежда достатъчно точно, за да могат частноправните субекти да се позоват на нея и националният съд да я приложи (Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 60 и Решение

от 22 април 2010 г. по дело Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols, C-486/08, Сборник, стр. I-3527, точка 24).

- 79 Впрочем установената в клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение ясна забрана не налага приемането на никакви допълнителни мерки от страна на институциите на Съюза и не предоставя на държавата членка възможност да постави условия относно обхвата на забраната, която тя установява в областта на условията за наемане на работа, или да ограничи този обхват при нейното транспониране във вътрешното право (Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 62).
- 80 Несъмнено по отношение на предвидения в нея принцип на недопускане на дискриминация посочената разпоредба съдържа резерва относно допустимостта на дискриминация, основана на обективни причини.
- 81 При все това прилагането на тази резерва подлежи на съдебен контрол, така че възможността за позоваване на резервата не пречи да се приеме, че разглежданата разпоредба предоставя на частноправните субекти права, които те могат да защитят по съдебен ред и чиято закрила националните юрисдикции трябва да осигурят (Решение по дело Impact, посочено по-горе, точка 64).
- 82 Следва да се напомни също, че когато частноправните субекти имат възможност да се позоват на директива срещу държавата, те могат да направят това, независимо дали последната действа в качеството на работодател или на орган на публична власт. Всъщност и в двата случая следва да се предотврати възможността държавата да извлече предимство, поради това че не спазва правото на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Marshall, посочено по-горе, точка 49, както и Решение от 12 юли 1990 г. по дело Foster и др., C-188/89, Recueil, стр. I-3313, точка 17).

- 83 От това следва, че клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение е безусловна и достатъчно точна, така че частноправните субекти могат да се позоват на нея срещу държавата пред националния съд.
- 84 В главното производство *Consellería* отбелязва също, че позоваване на непосредственото действие на посочената клауза срещу него не може да има, тъй като то е длъжно да спазва разпоредбите на LFCE и на LEBER, а именно на държавни закони, чието приемане е от изключителната компетентност на държавата. Що се отнася до евентуална имуществена отговорност на държавата за нарушение на Директива 1999/70, *Consellería* твърди, че извършеното от Конституцията разделение между основното държавно законодателство и приетата от автономните области правна уредба за прилагане не позволява на последните да премахват или прекъсват причинно-следствената връзка между незадоволителното транспониране на тази директива от страна на държавата и причинената на частноправните субекти вреда.
- 85 Испанското правителство също приема за установено, че Автономната област Галиция не е компетентна да измени LEBER, нито да не го прилага. Ако тази област беше решила да признае с обратно действие правото на изплащане на допълнителните възнаграждения за всеки три години в качеството си на работодател въз основа на непосредственото действие на Директива 1999/70, тя би нарушила грубо държавната норма за транспониране. Що се отнася до евентуалната отговорност на държавата за нарушение на Директива 1999/70, в представеното от него становище по дело C-444/09 посоченото правителство твърди, че изискваните в практиката на Съда условия, за да се прецени наличието на достатъчно съществено нарушение на посочената директива, не са изпълнени.
- 86 С оглед на тези доводи следва да се напомни, че както е видно от актовете за преюдициално запитване и от самия текст на поставените от запитващите юрисдикции въпроси, последните са сезирани не с искове, чиято цел е да се установи отговорността на държавата за нарушението на Директива 1999/70, а с искания, които се основават пряко на същата директива, за изплащането на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време за период,

през който Директивата не е била правилно транспонирана във вътрешното право.

- 87 Тъй като клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение е безусловна и достатъчно точна, така че частноправните субекти могат да се позоват на нея срещу държавата пред национален съд, жалбоподателките в главното производство основателно могат да предявят исканията си за изплащането на тригодишни допълнителни възнаграждения за прослужено време, на които имат право с обратното действие, като се основават пряко на разпоредбите на тази клауза. Следователно съгласно практиката на Съда относно отговорността на държавите членки за нарушение на правото на Съюза на пръв поглед изглежда, че иск за обезщетение не е необходим (вж. в този смисъл Решение от 18 януари 2001 г. по дело *Stockholm Lindöpark*, C-150/99, Recueil, стр. I-493, точка 35).
- 88 Освен това, както самото испанско правителство признава в становището си по дело C-444/09, въпросът за отговорността на държавата за нарушение на правото на Съюза изобщо не се поставя от запитващата юрисдикция по това дело. Същото се отнася и за дело C-456/09, при което запитващата юрисдикция основава разсъжденията си върху последици, произтичащи от евентуално непосредствено действие на относимата клауза от Рамковото споразумение. Що се отнася до свързаните с отговорността на държавата въпроси, от акта за преюдициално запитване по дело C-456/09, както и от представените на Съда становища, явно следва, че запитващата юрисдикция не е компетентна да се произнесе.
- 89 В главното производство, което както следва от точки 86 и 87 от настоящото решение, се отнася до прилагането с обратна сила на разпоредба от директива с непосредствено действие, последиците, произтичащи от извършеното от Конституцията разделение между основното държавно законодателство във връзка със статута на държавните служители и приетата от автономните области правна уредба за прилагане, е вътрешноправен въпрос.

- 90 Предвид изложеното по-горе на четвъртия въпрос по дело C-456/09 следва да се отговори, че клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение е безусловна и достатъчно точна, така че временно наети държавни служители могат да се позоват на нея срещу държавата пред национална юрисдикция, за да им бъде признато правото да се ползват от допълнителни възнаграждения за прослужено време като разглежданите в главното производство възнаграждения за всеки три години прослужено време, за периода от изтичането на срока, предоставен на държавите членки за транспонирането на Директива 1999/70, до датата на влизане в сила на националния закон за транспониране на тази директива във вътрешното право на съответната държава членка при спазване на относимите разпоредби на националното право във връзка с погасителната давност.

По третия въпрос по дело C-456/09

- 91 С третия си въпрос по дело C-456/09 запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали предвид обстоятелството, че разглежданата национална правна уредба признава на временно наети държавни служители правото да им бъдат изплатени допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, но съдържа клауза, с която се изключва обратното действие при прилагането на това право, компетентните испански органи могат да откажат да предоставят ползването на такова право, или дали, обратно, те са длъжни по силата на правото на Съюза да предоставят на това право за изплащане на допълнителни възнаграждения обратното действие, считано от датата, на която изтича срокът, предоставен на държавите членки за транспониране на тази директива.
- 92 В самото начало следва да се напомни, че използваната в член 25, параграф 2 от ЛЕВЕР формулировка изрично изключва възможността на тази разпоредба да се придаде обратното действие.

- 93 При това положение запитващата юрисдикция иска да установи отражението върху главното производство на четвърта точка от диспозитива на Решение по дело *Impect*, посочено по-горе, по което Съдът е постановил, че доколкото

приложимото национално право съдържа норма, която изключва прилагането на даден закон с обратна сила при липса на ясни и недвусмислени указания в обратен смисъл, националната юрисдикция, сезирана с искане на основание нарушение на разпоредба на националния закон за транспониране на Директива 1999/70, е длъжна съгласно правото на Съюза да придаде обратно действие на посочената разпоредба към датата, на която изтича срокът за транспониране на тази директива, само ако в националното право съществува указание от такова естество, което може да придаде обратно действие на тази разпоредба.

⁹⁴ При все това следва да се напомни, че в делото, по което е постановено Решение по дело *Imprast*, посочено по-горе, се е поставял въпросът дали запитващата юрисдикция, в качеството си на специална юрисдикция, на която националният закон, с който се осигурява транспонирането на Директива 1999/70, предоставя изискваната компетентност за разглеждане на искания на основание на този закон, е длъжна по силата на правото на Съюза да приеме, че е компетентна да се произнесе и по претенции, които се основават пряко на тази директива, когато те се отнасят до период след датата на изтичане на срока за транспониране на тази директива, но преди датата на влизане в сила на националния закон за транспониране.

⁹⁵ Отговорът на Съда на четвъртия въпрос, поставен по дело *Imprast*, във връзка с което е постановено посоченото решение, почива на хипотезата, при която запитващата юрисдикция е компетентна да разгледа исканията на жалбоподателите в главното производство само доколкото те се основават на нарушение на националния закон, с който се осигурява транспонирането на Директива 1999/70 (Решение по дело *Imprast*, посочено по-горе, точка 96). Единствено в тази хипотеза и доколкото националният закон за транспониране би изключил възможността за придаване на обратно действие на тези разпоредби, както отбелязва Съдът, а е видно и от точка 93 от настоящото решение, за да не бъде принудена запитващата юрисдикция да прилага националното право *contra legem*, правото на Съюза, и по-специално изискването за тълкуване на националното право в съответствие с правото на Съюза, не може да се тълкува в смисъл, че задължава тази юрисдикция да придаде обратно действие на разглеждания национален закон за транспониране към датата, на която изтича срокът за транспониране на посочената директива.

- 96 При все това, за разлика от дело Impact, по което е постановено посоченото по-горе решение, от предоставената от запитващата юрисдикция информация е видно, че в главното производство не възниква никаква трудност, що се отнася до компетентността на тази юрисдикция да разглежда претенции на жалбоподателката в главното производство, свързани с изплащането на допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, доколкото искането на последната се основава пряко на разпоредбите на Директива 1999/70.
- 97 При положение че клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение има непосредствено действие, жалбоподателката в главното производство може основателно да отправи искането си за изплащане с обратно действие на допълнителните възнаграждения за прослужено време, на които има право, срещу Consellería, в качеството му на работодател, като се основава пряко на разпоредбите на тази клауза.
- 98 В случая в периода от изтичането на срока, предоставен на държавите членки за транспониране на Директива 1999/70, до приемането на член 25, параграф 2 от ЛЕВЕР жалбоподателката в главното производство е лишена по дискриминационен начин от допълнително възнаграждение за прослужено време, което спада към условията за наемане на работа по смисъла на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение. При това положение, за да отстрани непълнота в испанското вътрешно право, която продължава да съществува в резултат на неправилното транспониране на Директива 1999/70, жалбоподателката се основава на разпоредба, която има непосредствено действие.
- 99 При това положение на третия въпрос по дело C-456/09 следва да се отговори, че независимо от наличието в националната правна уредба, транспонираща Директива 1999/70, на разпоредба, с която на временно наетите държавни служители се признава правото да им бъдат изплатени допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, но се изключва възможността за прилагане на това право с обратно действие, що се отнася до разпоредба от Рамковото споразумение, която има непосредствено действие, компетентните органи на съответната държава членка са длъжни по силата на правото на Съюза да придадат на това право за изплащане на допълнителни възнаграждения обратно действие, считано от датата на изтичане на срока, предоставен на държавите членки за транспонирането на тази директива.

По съдебните разноси

- ¹⁰⁰ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) Член на временно наетия персонал на автономната област Галиция като жалбоподателката в главното производство попада в обхвата на действие по отношение на лицата на Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и на Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което се съдържа в приложение към тази директива.

- 2) Допълнително възнаграждение за прослужено време като разглежданото в главното производство, доколкото представлява условие за наемане на работа, попада в приложното поле на клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение за срочната работа, съдържащо се в приложение към Директива 1999/70, така че работниците на срочни трудови договори могат да се противопоставят на третиране, което с оглед на изплащането на това допълнително възнаграждение, без посоченото третиране да е обосновано от каквито и да било обективни причини, е по-неблагоприятно от това на работниците на трудови договори за неопределено време, които се намират в сходно положение. Сам по себе си временният характер на служебното правоотношение на някои административни служители не може да представлява обективна причина по смисъла на тази клауза от Рамковото споразумение.

- 3) Само по себе си обстоятелството, че национална разпоредба като член 25, параграф 2 от Закон 7/2007 за основния статут на административните служители (*Ley 7/2007 del Estatuto básico del empleado público*) от 12 април 2007 г. по никакъв начин не се позовава на Директива 1999/70, не изключва възможността тази разпоредба да се разглежда като национална мярка за транспониране на посочената директива.

- 4) Клауза 4, точка 1 от Рамковото споразумение за срочната работа, което се съдържа в приложение към Директива 1999/70, е безусловна и достатъчно точна, така че временно наети държавни служители могат да се позовават на нея срещу държавата пред национална юрисдикция, за да им бъде признато правото да се ползват от допълнителни възнаграждения за прослужено време — като разглежданите в главното производство възнаграждения, предоставяни за всеки три години прослужено време — за периода от изтичането на срока, предоставен на държавите членки за транспонирането на Директива 1999/70, до датата на влизане в сила на националния закон за транспониране на тази директива във вътрешното право на съответната държава членка, при спазване на относимите разпоредби на националното право във връзка с погасителната давност.

- 5) Независимо от наличието в националната правна уредба за транспониране на Директива 1999/70 на разпоредба, с която на временно наетите държавни служители се признава правото да им бъдат изплатени допълнителни възнаграждения за всеки три години прослужено време, но се изключва възможността за прилагане на това право с обратен действие, що се отнася до разпоредба от Рамковото споразумение за срочната работа, съдържащо се в приложение към Директива 1999/70, която има непосредствено действие, компетентните органи на съответната държава членка са длъжни по силата на правото на Съюза да придадат на това право за изплащане на допълнителни възнаграждения обратен действие считано от датата, на която изтича срокът, предоставен на държавите членки за транспонирането на тази директива.

Подписи